

Ὁ Λέων διηγῆθη τὰ ἐξῆς :

Τὴν προτεραιάν συνήντησε τὴν Μαριέτταν εἰς τὰ περίξ τῆς Ἀγορᾶς, εἰς ἓν ἐδωδιμοπωλεῖον, ἔνθα ἡγόραζε τρόφιμα. Συνωδεύετο ὑπὸ μίᾳς ὑπηρετρίας καὶ ἐνὸς μαγείρου. Ὁ Λέων τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠρώτησε τί γίνεται... Ἦτο πολὺ εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη ἐκ τῆς καταστάσεώς της· ἦτο οἰκονόμος εἰς ἓν τῶν ὠραιότερων μεγάρων τῶν Παρισίων, παρὰ τῷ κυρίῳ Σουσᾷ, ἐν ᾧ Προαστείου Ποσσονιέ. Εἶχε τὴν ἐποπτείαν τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, οὐδαμοῦ δέ, οὐδὲ παρὰ τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς κυρίᾳ, ἔτυχε τόσων περιποιήσεων καὶ τόσης καλωσύνης. Διηγῆθη εἴτα πῶς ἀπέκτησε τὴν θέσιν ταύτην :

« Ἐνεκα τῶν φοβερῶν τραυμάτων, τὰ ὅποια ἔλαβεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ἡ ἀνάρρωσις αὐτῆς ὑπῆρξε μακροτέρα ἢ ὅσον ἐφантаζοντο· ἔμεινε πλέον τῶν δύο μηνῶν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πομέυ, μόλις δὲ κατὰ τὴν δίκην τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ εἶχεν ἐντελῶς ἀναλάβει. Ἦτο ἄνευ πόρων καὶ ἀνήσυχος περὶ τοῦ μέλλοντος. Τότε, γέρων ἱερεύς, τὸν ὁποῖον περιποιήθη εἰς τινα νόσον, τὴν εἰσῆγαγεν ὡς ὑπηρετίδα εἰς θρησκευτικὸν τοιαῦτον οἶκον ἐν ᾧ τῶν Ταχυδρομείων. Ἐκεῖ ἔμεινε μόνον ὀλίγας ἡμέρας.

« Ἀληθῶς, καὶ αὕτη μετέσχε τῆς διασημότητος, ἣν ἀπέκτησαν τὰ διάφορα πρόσωπα τοῦ δράματος τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἦδη ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς ἐν τινὶ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τοῦ Ἐργου τῶν καλῶν ὑπηρετῶν, οὗτος ἡ κυρία Σουσά ἦν ἀντιπρόεδρος. Πᾶσαι αἱ κυρίαι ὤκτειρον τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην κόρην, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἐφονεύετο, ὑπερασπίζουσα τὴν κυρίαν της. Ἡ κυρία Σουσά ἔδειξεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μεγάλην εὐαισθησίαν. ἐζήτησε δὲ ὅπως αὕτη ἀναλάβῃ τὴν περὶ τῆς Μαριέττας φροντίδα.

« Τὴν ἐπιούσαν, ἡ κυρία Σουσά κατήρχετο μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ὠραιότατης κόρης, πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ τῶν Ταχυδρομείων. Ἐκραύγασεν, ἰδοῦσα τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαριέττας φοβερὰν οὐλήν.

« — Εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν ἔφερε τὸ τέρας! ἀνέκραξεν. Ἰδέ, Αἰμιλία.

« Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

« — Ἐλθέ, δυστυχὴς κόρη, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά, ἔλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν μας. Θὰ φροντίσω διὰ σέ.

« Καὶ παρέλαβεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀμάξῃ της. Τὴν ἐνεκατέστησε δὲ εἰς τὸ μέγαρόν της, ἔνθα ἔκτοτε ἡ Μαριέττα ἐκτελεῖ χρέη οἰκονόμου.

Ὁ Πυρόκαρδος ἐφάνη ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς διηγῆσεως ταύτης.

— Εἶνε ἀρά γε ἀληθές, εἶπεν, ὅτι ἡ γενναία αὕτη κόρη εἶνε ὅσον λέγετε εὐτυχής;

— Πῶς! ἀλλὰ θὰ σὰς κάμω νὰ τὸ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὅταν θελήσετε. Ἐλθετε αὖριον τὸ πρῶτὸ μαζύ μου.

Τὴν ἐπαύριον, ἀληθῶς, ὁ Πυρόκαρδος καὶ ὁ Λέων ἔβλεπον τὴν Μαριέτταν ἐξερ-

χομένην τοῦ ἐδωδιμοπωλείου, ὅπερ οὗτος εἶχεν ὑποδείξει.

Ὁ Λέων εἶπε τῇ Μαριέττᾳ καὶ ἐπανελάθεν ὅ,τι πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχεν αὐτῇ διηγῆθῃ. Ὁ Πυρόκαρδος ὤκτειρεν αὐτὴν διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της οὐλήν καὶ τὴν ἐπήνεσε διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της. Ἄλλ' ὁ ὑπηρετὴς τῆς Ρουσινιέ δὲν ἐφάνη ἐπίσης εὐγενής.

— Δυστυχῆς Μαριέττα, εἶπεν, αὐτὸ δὲν σὲ εὐμορφάνει καὶ στοιχηματίζω πῶς ὁ ἐρωμένος σου, ὁ κύριος Κροασιλιά, δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε περιποιητικός.

— Πῶς! ἀπατάσαι, εἶπεν ἡ Μαριέττα πειραχθεῖσα· ὁ κύριος Κροασιλιά εἶνε πολὺ γλυκύτερος ἢ ἄλλοτε.

— Τὸν ἐπανείδες λοιπόν;

— Θὰ τὸ ἔκαμνα πρὸ πολλοῦ ἂν ἤθελα. Ἐδίστασα ὅμως, χάριν τῆς θέσεώς μου, ἡ ὁποία εἶνε τόσον καλὴ. Ἐν τούτοις, πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν ἔδωσα τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Καὶ ὁ γάμος πότε γίνεται;

— Ὅταν θελήσω. Ὁ κύριος Κροασιλιά εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς μου. Ἦναγκάσθη ἐσχάτως νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας δι' ὑποθέσεις του· μοὶ ἔγραψεν ἐκφράζων τὴν λύπην του, ἀλλ' ἐβιάζετο ὡς φαίνεται. Ὅπως δὴποτε θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ ταχύτερον. Τότε θὰ ἴδωμεν.

Ὅταν ὁ Πυρόκαρδος ἀνέφερε τῷ Μουλτὰ κατὰ τὴν Μαριέτταν, οὗτος ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ὑπὸ τοῦ Λουβὲν γενομένην πρότασιν συνεργασίας τῷ Λαυρεντίῳ.

— Εὐγε! ἀνέκραξε. Γνωρίζω περὶ τίνος ἐπιχειρήσεως πρόκειται!

Εἴτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Πυρόκαρδον :

— Πρόσχε πάντοτε τὴν Μαριέτταν· μὴ τὴν χάσῃς οὐδὲ μίαν στιγμὴν. Ὁ Τορὲν εἶνε ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Φραγκίσκου. Μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίζωμεν τὰ πάντα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁ νεανίας, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐφίλησε τὴν μητέρα του, ἀνεχώρησεν ἐπαναλαμβάνων :

— Μὴν ἀνησυχῆς· εἰμαι ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε γνωρίζω νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Τὴν πρώτην ταύτην οἰκογενειακὴν συνδιάλεξιν παρηκολούθησαν καὶ ἑτεραι, καθ' ἃς πάντοτε ἡ Νίνα ὑπεδείκνυεν ἀνησυχίαν τινὰ διὰ τὰς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βοννείλ στενάς σχέσεις τοῦ Μαξίμου· πράγματι δὲ ὁ μαρκήσιος ἐφάνετο δικαίων τὰς ὑπονοίας τῆς ὠραίας Μαριῶν.

Ἀπὸ τίνος χρόνου παρέσυρε τὸν Μαξίμον εἰς διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας ὁ νεανίας μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἀπεκ-

δέχετο. Ἦρξατο νὰ παραμελῇ τὰς μελέτας του καὶ αἱ εὐφρόσυνοι ἐσπεριναὶ συνδιαλέξεις, μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ, ἐπανελαμβάνοντο ἥττον συχνά.

Ἡ Νίνα δὲν παρεπονεῖτο διὰ τὰς νεανικὰς ὁρμὰς τοῦ Μαξίμου, πλὴν τὸ ἀγνὸν μέτωπόν της ὁσημέρᾳ ἐσκυθρῶπαζεν.

Νῦν ἡ ὠραία Μαριῶν ἔμεινε μόνη, ἐντελῶς μόνη διὰ παντός, ἄνευ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ ροπαὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας παρέσυρον μακρὰν αὐτῆς, ἄνευ πατρός, ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ γνωρίμων, ἄνευ τέλους τοῦ... Γεωργίου. Τώρα δὲ κατὰ τὰς σπαρμίας στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Μαξίμος συνωμίζει μετὰ τῆς μητρὸς του, αὕτη δὲν εἶχε τὴν ὑπερτάτην καὶ εὐχάριστον παρηγορίαν, τοῦ ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν συνδιάλεξιν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ υἱοῦ της.

Ἀπέθανεν!

Τὸ παιδίον, ἅμα ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ, ἐπρόφερον ἐν ὀνομα : Γεώργιος. Βραδύτερον, ὅτε ἠρώτησε τὴν μητέρα του, τίς ἦν ὁ Γεώργιος οὗτος, ἡ Νίνα τῷ ἀπεκρίθη :

— Εἶνε ὁ πατήρ σου.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ὁ πατήρ μου;

— Ἀπέθανεν!

Τὸ παιδίον εἶχεν ἀνατραφῇ μετὰ τὴν ἰδέαν ταύτην. Νεανίας γενόμενος ὁ Μαξίμος, δὲν ἔμαθε τί περισσότερον.

Ἀπὸ τίνος χρόνου, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἐπανήρχετο τὸ ἐσπέρας λίαν ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ διενυκτέρευε μακρὰν τῆς στέγης τῆς μικρᾶς οἰκίας τῶν Βατινιόλ.

— Θὰ ἔχῃ ἐρωμένην!

Τοῦτο ἐσκέφθη τὸ πρῶτον ἡ Νίνα. Ἐπὶ τέλους πρῶϊαν τινὰ ἡ κυρία Μαριῶν εἶπε καθαρὰ εἰς τὸν υἱὸν της :

— Δὲν ἔχω πλέον μόνη ἐγὼ ὅλην τὴν ἀγάπην σου!

— Τί ἐννοεῖτε μετὰ αὐτό;

— Δὲν με καταλαμβάνεις;... Πρὸ καιροῦ ἡ διαγωγὴ σου δὲν εἶνε πλέον τακτικὴ· ὦ! δὲν σ' ἐπιπλήττω εἰς τὴν ἡλικίαν σου...

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μαξίμος ἐρυθριῶν ὀλίγον. Ἀπατάσαι ὅμως, ἀγαπητὴ μου μητέρα, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, σὲ μόνην.

— Ἀλλὰ τί κάμνεις λοιπὸν τὸ ἐσπέρας καὶ ἔρχεσαι τόσον ἀργά;

Ὁ Μαξίμος κατ' ἀρχὰς ἐσιώπα· ἡ Νίνα, παρατηροῦσα τὸν υἱὸν της, ὅστις ἐφάνετο πάντοτε ἀπνηυδικῶς, ἐπανελάθεν :

— Εἰπέ μου λοιπὸν πῶς περνοῦς ταῖς νυκτιαῖς σου;

Ὁ Μαξίμος ἔλυσεν τέλος τὴν σιωπὴν καὶ ἀπήντησεν :

— Ὁ ἀγαπητός μου φίλος Κάρολος με εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λέσχην. Ἀλλὰ σέψτε ζῆτε μεμονωμένη καὶ δὲν γνωρίζετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Λέσχη εἶνε μία οἰκία, εἰς τὴν ὅποیان συχναῶς τὴν νύκτα πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ περνοῦν πολὺ ὠρεῖα τὸν καιρὸν των.

— Ἀ! ἀπήντησεν ἡ Νίνα, εὐχαριστήθησα, φαίνεται, ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τοῦ υἱοῦ της.

— Μάλιστα, εἰς τὴν λέσχην τῶν « Ἀρικό ».

— Καὶ τί κάμνεις ἐκεῖ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν;

— Τί κάμνω ;... παίζω.

— Μόνον αὐτό;

— Μόνον.

Τῷ ὄντι, ἀπό τινος χρόνου ὁ Μάξιμος, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννεῖλ, διήρχετο τὰς πλειότερας νύκτας τοῦ ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν « Ἀρικό », εἰς ἣν, ὡς εἶδομεν, εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ φίλου του Κάρολου. Ὁ νεανίας, παραμελῶν ἐπὶ πλέον τὰς μελέτας του, ἔπαιζεν ἐν τῇ Λέσχῃ, ὅτε μὲν χάνων, ὅτε δὲ κερδαίνων. Ἐν τούτοις παρῆρχεν ἔτι μέρος τοῦ χρόνου του εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἣν πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ λατρεύῃ, ἐφοῖτα δ' ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἀλλὰ γεγονός τι ἐπὶ νενέγκεν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν πορείαν του ταύτην.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν ὁ Μάξιμος, περιπατῶν ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου Μονμάρτρ, περῆρσε νεάνιδα, θαυμασίας καλλονῆς, συνοδεύουσας γραῖαν γυναῖκα, συγγενῆ τῆς ἀναμφιβόλως, διότι ἡ κόρη περιποιεῖτο αὐτὴν λίαν ἐπιμελῶς.

Ὁ νεανίας ἐθαυμβόσθη ἔστη πρὸ τῶν δύο τούτων ἀτόμων.

Αἱ γυναῖκες, φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, ἡτοιμάζοντο νὰ διασχίσωσι τὴν ὁδόν, ἀλλ' ἐκ τοῦ δισταγμοῦ τῶν ἐβλεπέ τις τὴν ἀμνηχανίαν των, διότι ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ κάμωσιν ἄνευ βοηθοῦ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην διάβασιν, ὡς ἐκ τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες διεσταύρουν τὴν ὁδόν.

Ἡ νεανίας ἐθεώρει περὶ ἐαυτὴν καὶ ἐφαίνετο ἀναμύνουσα ἀρωγὴν.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι ἡ νεαρά ὁδηγὸς δὲν ἐτόλμα νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν μετ' ἐκείνης, ἣν ὑπεστήριζεν.

Ὁ Μάξιμος, παρῆρθε ἔνθα καὶ τὴν ἀμνηχανίαν τῶν δύο γυναικῶν.

Τὰς ἐπλησίωσε καὶ ὑποκλιθεὶς λίαν εὐσεβάτως πρὸ τῆς νεάνιδος, ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του εἰς τὴν γραῖαν, ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ διέλθῃ τὸ βουλευδάρτον. Ἡ ξένη, ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν, ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν νέον, ὅστις τῇ ὠμίλει.

Ἀλλ' ἡ πρότασις τοῦ Μάξιμου εἶχε γίνεαι διὰ τοῦ εὐπρεπεστεροῦ τρόπου, ἢ περιβολῇ τοῦ νέου ἦτο σεμνοτάτη καὶ τὸ ὕψος του ἐδείκνυεν ἄνθρωπον καλῶς ἀνατετραμμένον καὶ διαγωγῆς ἀμέμπτου.

Ἡ νεανίας ἀκαριαίως παρῆρθε πάντα ταῦτα, καὶ βεβαιωθεῖσα περὶ τῆς πραγματικῆς ἁξίας τῆς προσφορᾶς, παρεδέξατο τὴν προταθεῖσαν αὐτῇ ὑπηρεσίαν.

Ὁ Μάξιμος προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν γραῖαν, τὴν ὁποίαν ἐβοήθησε τοιοῦτοτρόπως νὰ διέλθῃ τὴν ὁδόν, ἐνῶ ἡ νεανίας ἤρχετο κατόπιν.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐχαίρετις τὰς δύο γυναῖκας, τὰς ἀφῆκε ρίπτων ὕστατον βλέμμα πρὸς τὴν θελκτικὴν κόρην, ἀφ' ἧς ἀπεχωρίζετο. Αὕτη δὲ διὰ χαριεστάτου μειδιάματος νύχαιρσθησε τὸν ἐπὶ μικρὸν χρόνον συνοδίτην των.

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, ὁ Μάξιμος εὐρέθη ἰσταμένους ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παυέν, ἀ-

πέναντι ἀρχαίου μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον εἰσέλθει αἱ δύο ἄγνωστοι γυναῖκες, περὶ ὧν εἶπομεν.

Πῶς ὁ νεανίας εὐρίσκετο ἐκεῖ, οὐδ' αὐτός, μὰ τὸν ἔρωτα, ἐγίνωσκεν.

Ἀφοῦ ἀφῆκε τὰς ἀγνώστους, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν βηματικῶν αὐτῶν καὶ τὰς παρηκολούθησε, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί πράττει.

Ἡ νεανίας παρῆρθε τὸ στρατήγημα τοῦτο ;

Φθάσασα εἰς τὴν ὁδὸν Παυέν, ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἄγνωστος τὴν παρηκολούθει ὀλίγα βήματα ὀπισθεν τῆς ;

Ἀδελφον τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀμφοτέραι αἱ γυναῖκες εἰσῆλθον ἐν τῷ μεγάρῳ, χωρὶς οὐδὲ τὴν κεφαλὴν τοῦλάχιστον πρὸς τὰ ὀπισθεν νὰ στρέψωσιν.

Ὁ Μάξιμος περιεφέρετο ἐπὶ τινὰ χρόνον διερχόμενος καὶ ἐπανερχόμενος πρὸ τοῦ μεγάρου. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη μετὰ θλίψεως νὰ ἀπέλθῃ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὁ Μάξιμος ἐκάθητο ὅλως ἀφρημένος εἰς τὴν Λέσχην, καὶ ὁ Κάρλος δὲ Βοννεῖλ ἐπανειλημμένως περὶ τούτου τὸν ἠρώτησεν. Ὅπως διασκεδάσῃ δὲ τὴν μέλαγχολίαν του, ὁ νεανίας ἔπαιζεν ἐν τῷ χαρτοπαγινίῳ, ἐνθα ὁμῶς ἀπώλεσε χρηματικὸν ποσόν, οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Τὴν ἐπαύριον, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας του ὅπως πορευθῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀπεπλανήθη, ἄγνωστον πῶς, τῆς ὁδοῦ καὶ εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παυέν. Τοῦτο ἐπανελήθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἀλλ' ὅσῃν ποίησιν καὶ ἂν εὐρίσκεν ὁ νεαρός φοιτητὴς εἰς τοὺς περιπάτους τούτους, ὅσῃν συγκίνησιν καὶ ἂν ἡσθάνετο, διερχόμενος καὶ ἐπανερχόμενος πρὸ τοῦ ἀρχαίου μεγάρου, ὅσον καὶ ἂν ἐθέλγετο ὑπὸ τῆς ἐρημίας τῆς ὁδοῦ Παυέν, ἐν τούτοις οὐδεμίαν πραγματικὴν εὐχαρίστησιν εὐρίσκειν ἐν ταῖς γοηταῖς ταύταις ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Νίνας Μαριῶν.

Ἐὰν ἐγινώριζεν ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς λεπτομερείαις τὴν πρόσοψιν τοῦ μεγάρου, ἡγνοεῖ ὁμῶς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ Μάξιμος πρῶτον ἤδη ἐπὶ τῆς ζωῆς του ἡσθάνετο τὸν ἔρωτα μετ' ἀπάσης τῆς νεανικῆς του ὁρμῆς, μετ' ὅλην του τὴν πρώτην συστολήν. Ἠγάπα τὴν νεάνιδα ἐκείνην, ἣν ἐπὶ στιγμὴν μόνον διείδε καὶ τὴν ὁποίαν οὐδὲ πλεον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συναντήσεως ἐπανεῖδεν.

Καθ' ἐκάστην ἡῶζανεν ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος καὶ ἡ ἀπομάκρυνσίς της καθίστα αὐτὴν ὠραιότεραν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐὰν διηγεῖτο τὸν ἔρωτά του εἰς τοὺς λίθους τοῦ ἀρχαίου μεγάρου καὶ εἰς πάντα τὰ κοσμήματα τὰ ἐπὶ τῆς προσόψεώς του, εἰς τὰ ἐν τῇ αὐλῇ φυλλώματα, ἅτινα διὰ τῆς ἀνοιγμένης θύρας διέβλεπεν, εἰς τ' ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς τοῦ μεγαλοπρεποῦς κήπου, ἐπλανᾶτο τὴν ἐρωτικὴν πλάνην, νομίζων ὅτι τὰ ἄψυχα ἐκεῖνα ἀντικείμενα, δεχόμενα τὰς ἐρωτικὰς του ἐξομολογήσεις, ἤθελον μεταβιβάσει ταύτας πρὸς ἐκείνην, ἣτις δὲν ἡ-

δύνατο ἀπ' εὐθείας ν' ἀκούσῃ αὐτάς.

Ἐβαρύνθη ἐπὶ τέλους τὴν ποίησιν καὶ κἄπως ἐπεθύμησεν ἐπὶ τὸ πεζότερον νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ὑπαρξίν του εἰς ἐκείνην, ἣτις τὴν ἡγνοεῖ ἀναμφιβόλως.

Βεβιωθεὶς ὁ Μάξιμος περὶ τοῦ ἀνωφελούς τῶν περιπάτων του, καὶ ὅτι ἡ θύρα τοῦ γηραιοῦ μεγάρου, ἣτις ἐφαίνετο δι' αὐτὸν τοῦλάχιστον ἐρημητικῶς κεκλεισμένη, οὐδέποτε ἤθελεν ἀνοιχθῇ αὐτομάτως, ἐσκέρθη νὰ μεταβάλῃ τακτικὴν.

Ἐγκαταλιπὼν τοὺς ἀνωφελεῖς περιπάτους καὶ τὰς ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος ἐπανόδους καὶ τοὺς ἀνικάνους νὰ συγκινήσωσι τοὺς ἀψύχους λίθους τοῦ μεγάρου στεναγμούς, πρόεβη εἰς διάφορον ἐνέργειαν, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀποτελεσματικωτέραν.

Ἐκ τῶν πρώτων ἐνεργειῶν του ἐπέτυχεν τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα, οὐσιῶδες ὅπως δῆποτε. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγίνωσκε τὸν ιδιοκτήτην τοῦ εὐρέος τῆς ὁδοῦ Παυέν μεγάρου, ὠνομάζετο δὲ αὐτὸς κύριος δὲ Λομπρέ, ἦτο δικαστικὸς συνταξιούχος, χῆρος, φέρων τὸν τίτλον τοῦ κόμητος καὶ ἄγων τὸ ἐβδομηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὅτι ἡ νεανίας, ἣτις ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τοῦ υἱοῦ τῆς ὠραίας Νίνας Μαριῶν, ἦν ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ὀρφανή, ὀνόματι Ἀλίκη, μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ ὅτι μόνον κληρονόμος τοῦ πάππου τῆς καὶ μιᾶς θείας, προβεβηκυίας τὴν ἡλικίαν, ἤθελεν εἰσθεῖ ἡμέραν τινὰ πλουσιωτάτη. Ὁφείλομεν ὁμῶς, χάριν τῆς ἀληθείας, νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἐπὶ νενέγκεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεανίου.

Τοιοῦτοτρόπως διὰ τῆς νέας του ἐρευνητικῆς τακτικῆς, ὁ Μάξιμος ἔμαθε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡγάπα, πρὸς τούτους δὲ καὶ τινὰς ἄλλας λεπτομερείας, περὶ ὧν ὁμῶς οὐδὲ πλεον ἐφρόντιζεν.

Νῦν ἔδει νὰ εἶδῃ διὰ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ. τοῦτο ὁμῶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατορθωθῇ ἄλλως ἢ διὰ τῆς ἐν τῷ μεγάρῳ εἰσαξέως του. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ μάθῃ ὁ Μάξιμος ἐὰν ὁ γέρον ἐδέχετο ἐπισκέψεις καὶ ὑπὸ τινὰς περιστάσεις.

Ὁ νεαρός φοιτητὴς ἐπὶ πολὺ ἀπασχόλει τὸν νοῦν του, ὅπως εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθου.

Ἐξαντλήσας ὅλα τὰ μέσα, εἰς ἃ εἶχε καταφύγη καὶ διὰ τῶν ὁποίων οὐδὲν σχετικὸν ἔμαθεν, ἐσυλλογίσθη πρῶτα τινὰ τὸν φίλον του.

Ὁ Κάρλος ἐσύχναζεν εἰς μέγαρον ὑψηλῆς περιωπῆς. πιθανὸν λοιπὸν νὰ ἐγνώριζε καὶ τὸν κύριον δὲ Λομπρέ. Ἔσως πάλιν διὰ μέσου ἄλλων φίλων του ὁ Κάρλος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ γηραιοῦ δικαστοῦ. Ὅθεν τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἐν τῇ Λέσχῃ, ὁ Μάξιμος ἔλαβε κατ' ἰδίαν τὸν Κάρλον καὶ τῷ διηγήθη τὰ κατ' αὐτόν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συναντήσεως τῶν δύο γυναικῶν ἐν τῷ βουλευδάρτῳ Μονμάρτρ.

— Κόμης δὲ Λομπρέ;... Ἄλλ' ἐγὼ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶνε ἀρχαῖος δικαστικός, συνταξιούχος τώρα, πολὺ γέρον.

— Ὁραῖα! Αὐτὸς εἶνε! Δὲν εἶνε χηρμευμένος;

— Ναί!

— Ζῇ μὲ μίαν ἀδελφήν του προβεβηκυίας ἡλικίας καὶ αὐτή.

— Ναί, μὲ τὴν ἀδελφήν του.

— Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ δύναμαι νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὸν καὶ πρὸ πάντων, τὸ ὅποῖον σ' ἐνδιαφέρει, θὰ δυνηθῶ νὰ παρουσιάσω καὶ σὲ ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ Μαξιμὸς δὲν ἀπεκρίθη ὡχρίασε, καὶ λαβὼν τοῦ φίλου τὴν χεῖρα, ἔσεισεν αὐτὴν σπασμωδικῶς. Ὁ δὲ Βοννεῖλ τὸν ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μεθ' ὃ ἐπανάλαβε μειδιῶν:

— Ἀλλὰ, φίλε μου, εἶνε λίαν σπουδαῖον, βλέπω. Ἐγὼ, κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μικρῆς καὶ προσκαίρου ἐρωτοτροπίας.

— Σιώπα! μὴ ὀμιλεῖς τοιουτοτρόπως! ναί, εἶνε πάρα πολὺ, περισσότερον ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι. Αὐτὸς ὁ ἔρωθ' ἔχει με φονεύσει!

— Ὅλοι οἱ ἐρωτόληπτοι αὐτὸ λέγουν.

— Ἀγαπῶ, σοῦ λέγω, καὶ τόσῳ σφοδρότερον, καθ' ὅσον δὲν ἐπανεῖδον πρὸ πολλοῦ αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Ναί, ἤξεύρω, μοῦ τὸ εἶπες! τώρα θὰ καταντήσωμεν λαγωνικὰ διὰ νὰ τὴν εὐρώμεν! αὐτὸ δὲν μοῦ ζητεῖς;

— Θέλω νὰ τὴν ἴδω!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐρωτοπαθὴς νεανίας μας ἤρξατο νὰ παραφέρηται, ὁ Κάρολος τὸν καθύψωκε, παρατηρῶν αὐτῷ ὅτι δὲν ἦσαν μόνον ἐν τῇ Λέσχῃ καὶ ὅτι ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ μετριάσῃ τὴν ἀνυπακοήν του, διότι μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀφατον χάραν τοῦ νὰ ἴδῃ ἐπὶ τέλους ἀνοιγομένην πρὸ αὐτοῦ τὴν πάντοτε κλειστὴν θύραν, τοῦ μεγάλου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ δὲ Βοννεῖλ ἤρξατο, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, τῶν ἐρευνῶν του, συνέλεξε: δὲ ἄς καὶ ὁ Μαξιμὸς πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ γέροντος δικαστικοῦ.

Ὁ μαρκήσιος πολὺ ἴσως προῦχώρησε διαβεβαιώσας τὸν φίλον του ὅτι ταχέως ἤθελε τὸν παρουσιάσῃ πρὸς τὸν κόμητα δὲ Λομπρέ.

Ὁ Κάρολος δὲ Βοννεῖλ ὠμίλει πάντοτε περὶ τῶν μεγάλων σχέσεων του, περὶ τῶν πολυαριθμῶν φίλων του, περὶ τῶν γνωριμιῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ παρισινοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποτέ, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ λόγοι του δὲν ἐβεβαιώθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὧν τὰς οἰκίας, ἔλεγεν, ὅτι εὐχναζεν. Ἐπίσης δὲν ἐφαίνοντο ἐγγεγραμμένα πού τὰ εἰσοδήματά του, οὐδὲ οἱ πύργοι, οὕς ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, οὐδὲ οἱ ἐν Παρισίοις οἰκοί του! ἐν γένει

δὲ ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐπεδεικνυνεν, οὐδαμοῦ ἐβεβαιουτο.

Ἦτο ἐκ τῶν τυχοδιωκτῶν ἐκείνων, οὓς τίκτουσιν αἱ ἀγυαὶ τῶν Παρισίων. Στερούμενος καὶ τῶν ἐλαχίστων πόρων, εὔρε μέσον, τόσον ἀπλοῦν ὅσον καὶ ἐπιτήδειον, ὅπως ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας του! αἱ δὲ ἀνάγκαι του ἦσαν μεγάλαι. Ἐπαίζεν, οὐχὶ ὅμως ὅπως παίζουσιν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ μ' ἐπιτηδειότητα χειρὸς, ἱκανὴν νὰ τῷ ἐξασφαλίσῃ σημαντικώτατα κέρδη. Κατῶρθωσε νὰ εἰσαχθῇ ἐν κοινωνίᾳ, ἔνθα, χάρις εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ὄνομα, τὸ ὅποῖον ἐδανείσθη, ἔτυχεν ὑποδοχῆς ἀρίστης.

Διὰ τίνος μέσου ἐπρομηθεύθη τὴν νέαν ταύτην κοινωνικὴν θέσιν;

Αὐτὸς μόνος τὸ ἤξευρεν.

Ὁ κόσμος, εἰς ὃν εὐχναζεν, οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν ὅπως ἐξετάσῃ τὸ παρελθὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἤρκετο δὲ εἰς μόνον τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ ἐφαίνετο ἐντελὴς εὐπατρίδης, λαλῶν λίαν ἐλευθέρως περὶ τῆς περιουσίας του καὶ περὶ τῶν παλλακίδων του. Τοῦτο ἤρκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μεθ' ὧν συνανεστρέφετο. Δὲν ἐδανείζετο ποτὲ χρήματα καὶ τὸ βαλάντιόν του ἦτο πάντοτε πλήρες. Αἱ δύο αὗται περιπτώσεις μόναι ἤρκουν, ὅπως τὸν καταστήσωσιν εὐχάρεστον σύντροφον.

Ἀλλ' ἐάν, κατὰ τὴν γνώμην πάντων, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ κατεῖχε κοινωνικὴν θέσιν περίβλεπτον καὶ περιζήτητον, οὗτος ἐν τούτοις, γινώσκων καλῶς τὸ ἄστατον τῆς τύχης τῶν πόρων του, ἐδίωκε πάντοτε τὴν ἐδραίαν, ἐξασφαλίζουσαν τὸ μέλλον του. Ἐν ἀκριβεῖ γνώσει τῆς φύσεως τῶν μέσων του, ἐνόει καλλίστα ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον, ὅσῳ καὶ ἂν εἴναι τις ἐν αὐτῷ ἐπιτήδειος μέχρις ἀτιμίας, δὲν δύναται νὰ παρέχῃ πάντοτε πόρους βεβαίους καὶ ἀκινδύνους.

Σχετιζόμενος μετὰ τοῦ Μαξιμου, ὅς οὐς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν ὅρους, ὁ Κάρολος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διανοήθη ὅτι ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἡδύνατο νὰ τῷ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μεγάλων του σχεδίων. Ἀλλὰ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ νεανιῶν, φοιτητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἡδυνήθη νὰ λάβῃ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς περιουσίας του.

Ὅσακις ὁ ἐντιμότερος μαρκήσιος κύριος δὲ Βοννεῖλ ἀπέκτα τὴν γνωριμίαν προσώπου τινός, κατ' ἀρχήν, ἦν πάντοτε ἐτήρει, ἐπεζητεῖ νὰ μανθάνῃ παρ' αὐτοῦ ἀπάσας τὰς λεπτομερείας, τὰς ἀναγομένας πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου του. Μὲ τὸν Μαξιμον, τὸ πρᾶγμα ἦτο λίαν εὐκόλον, διότι ὁ υἱὸς τῆς ὠραίας Μαριῶν, λίαν εἰλικρινὴς, δὲν ἡδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τοὺς στοχασμούς του, ὡς δὲν ἀπέκρυπτεν οὐδεμίαν πρᾶξιν, ἔστω καὶ ἐλαχίστης σπουδαιότητος, τὴν ὁποίαν ἐπεχειρεῖ. Ὅθεν, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ὁ Κάρολος ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ Μαξιμου, ὁ μαρκήσιος ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ νέος τοῦ φίλος ἐκέκτητο περιουσίαν, ἀνε-

χομένην ὡς ἔγγιστα εἰς τὸ ποσὸν τῶν ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων. Τοῦτο δὲ ἤρκει δι' αὐτόν, οὐχὶ ὡς ὑπόθεσις σπουδαία, ἥς τὴν ἐπιχείρησιν ν' ἀναλάβῃ, ἀλλ' ὡς ἀπλὴ ἀφετηρία τῶν πολυειδῶν συνδυασμῶν, οὓς εἶχε κατὰ νοῦν.

Ἐσκέφθη φυσικῶτα ὅτι νέος τόσο ἀπειρος, ὡς ὁ Μαξιμος, θὰ ἦτο πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς του καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους καθίστατο εὐχερὲς εἰς τὸν μαρκήσιον νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ μέσα, ὅπως ἐξασφαλίσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μέρος τῶν κεφαλαίων τοῦ Μαξιμου. Μετεχειρίσθη λοιπὸν ἄπασαν τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός του, ὅπως ἀρέσκῃ εἰς τὸν νεαρὸν καὶ ἀπειρον φοιτητὴν, κατῶρθωσε δὲ καὶ ἐπέτυχε τοῦτο πληρέστατα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεανίου, ὅπως τὸν ἀποτρέψῃ τῆς ὁδοῦ, ἣν μέχρι τοῦδε οὗτος πιστῶς ἠκολούθει.

Οὕτω, μικρὸν κατὰ μικρὸν, τὸν ὠθησεν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον! καὶ ἵνα καλύψῃ τὴν διαγωγὴν του ταύτην, δώσῃ δὲ σπουδαῖον σχεδὸν χαρακτηρισμὸν εἰς τὸ νέον αὐτὸ πάθος τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Μαριῶν, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λέσχην τῶν Ἀριστοκρατῶν, βέβαιος ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀριστικῶς πλέον θὰ κρατῇ αὐτοῦ, ὅπως ταχύτερον τὰ διανοήματά του ἐκτελέσῃ.

Ἀπὸ τίνος χρόνου, ὁ Μαξιμος ἦτο ἀτυχὴς εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχανε, εἰσῆρχετο εἰς τὰ θυλάκια τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννεῖλ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἤρκετο, ἐν ἑλλείψει καλλιτέρας λαίρας, εἰς τὴν νέαν ταύτην πηγὴν, ὅτε αἱ ἐξομολογήσεις τοῦ φίλου του τὸν ἔκαμαν νὰ διίδῃ νέον φῶς.

Πλουσία κληρονομία! Κόρη μονογενής! Ὑπῆρχε πράγματι περίπτωσις ὅπως δοκιμάσῃ τις τὴν τύχην του. Ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτήδειος, ὁ Κάρολος ἀπεφάσισε νὰ ὠφελῇ μόνος ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, χωρὶς ὅμως, ἐννοεῖται, καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὸς τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς του.

Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ὠφέλιμον νὰ ἐνεργήσῃ, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὡς εἰλικρινὴς φίλος, ὑπηρετῶν τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπιστευτικοῦ τοῦ φίλου.

Ὡς εἵπομεν ἤδη, αἱ πληροφορίες τοῦ ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰς τοῦ φίλου. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐφεύρῃ τὰ μέσα, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, καὶ μάλιστα νὰ διευκολύνῃ ἐν πρώτοις τὴν εἰς αὐτὸν παρουσίαν τοῦ Μαξιμου. Ὁ μαρκήσιος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀποχρώντως ἰσχυρόν, ὅπως μηδέποτε φοβηθῇ τὸ ἐλάχιστον ἐκ μέρους ἀντεραστοῦ νεαροῦ καὶ ἀπειρου. Ἐσκέπτετο μάλιστα, ὅτι θὰ ἐπραττεν ἔργον μεγάλης διπλωματικῆς συνέσεως, ἐὰν ἐγκατέλειπεν εἰς τὸν ἐρωτόληπτον νεανίαν τὴν προλείανσιν τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ κατόπιν θὰ ἐβάδιζεν οὗτος.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ εὔρε ταχέως πρόσωπον, ἐν στεναῖς σχέσεσι διατελοῦν μετὰ τοῦ γηραιοῦ δικαστικοῦ, ὅπως ὑπὸ τὴν σύστασιν αὐτοῦ εἰσαχθῇ εἰς τὸ με-

γαλοπρεπές τῆς ὁδοῦ Παυὲν μέγαρον. Αἱ περιστάσεις ἐφαίνοντο εὐνοϊκῶς συντρέχουσιν εἰς τὰ σχέδια τοῦ ραδιοῦργου, συνάμα δὲ καὶ πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ Μαξίμου. Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ὅστις ἐλάτρευε τὴν ἐγγονὴν του, εἶχεν ἀποφασίσει πρὸ μικροῦ ν' ἀνοίξῃ αὐτῇς τὰς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κεκλεισμένας αἰθούσας τοῦ μεγάρου του. Ἐπρεπε νὰ χορηγήσῃ, εἰς τὸ τέκνον του τερπνὴν ἀναψυχὴν, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἐν τῷ εὐρεῖ καὶ ἐρήμῳ μεγάρῳ τοῦ πάππου του. Τὸ μέσον ἦτο ἂν πλουτῖν νὰ δίδῃ συναναστροφὰς καὶ νὰ ἐλκύῃ τοιοῦτοτρόπως κόσμον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου του. Καὶ ἦτο τοῦτο εὐκολον εἰς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ ἕνεκα τῆς μεγάλης περιουσίας του καὶ τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς του θέσεως.

Ὁ Κάρολος λοιπὸν ἐπήρχετο ἐπίκουρος ἐν δέοντι χρόνῳ, καὶ τοῦτο ἐνόησεν ἄμα ἔμαθεν ὅλα τ' ἀνωτέρω, ἅτινα διηγήθημεν. Ὅθεν ἤρχισε τὰς ἐνεργείας του καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψε τὸν τρόπον δι' οὗ ἤθελεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυὲν· πράγματι δὲ εἰς τὸν πρῶτον ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ δοθέντα χροῖον, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν πρῶτων προσκεκλημένων.

Ἐνῷ δὲ ὁ μαρκήσιος εὐφροσύνως διήρχετο τὰς ὥρας του ἐν ταῖς περικόμφοις αἰθούσαις τοῦ περιφωτιστοῦ μεγάρου, ἔξωθεν ἀνέμενε νεανίας τις, πυρετωδῶς περιδιαβάζων πρὸ τῆς μεγάλης αὐλείου θύρας, καὶ μετ' ἀγωνίας ἀναμένων τὸ πέρας τῆς ὥραιας ἐορτῆς. Κρίνομεν περιττὸν νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς ἀνχνώστους μας τίς ἦτο ὁ νεανίας οὗτος, ὃν βεβαίως θ' ἀνεγνώρισαν ὡς τὸν Μαξίμον, ὅστις, βαθέως στένων, ἐσυλλογίζετο τὸν φίλον του, ὄντα εἰς θέσιν νὰ βλέπῃ ἐπὶ πολὺ ἐκείνην, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐδίδετο χόρος. Ὅταν, μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, ἐφάνη ἐξερχόμενος ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ, ὁ Μαξίμος, ἀναπνεύσας ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ἀξιολάτρευτος! ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Μαξίμος παρέσυρε τὸν φίλον του καὶ κατῴρωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπανόληψιν ὅλων τῶν συμβάντων τῆς ἐσπερίδος ἐκείνης. Ὁ Κάρολος δὲν ἔπαυεν ἐπαινῶν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ἦτο ἵσος πρὸς τὸν τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ.

— Καὶ τώρα πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ με παρουσιάσῃς.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος εἰρωνικῶς μειδιῶν.

Ἀλλ' ὁ Μαξίμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ τὸ μειδίαμα τοῦτο.

Ὀλίγον ἐφρόντιζε τώρα ὁ ἀξιότιμος μαρκήσιος περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φίλου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Ὁ Κάρολος εἶχε προετοιμάσει σχέδιον ὁλόκληρον, οὐτινος ἡ ἐπιτυχία τῷ ἐφαινότο ἀλάνθαστος καὶ ἦτο πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ταχέως ἤθελεν ἀρέσει εἰς τὸν ἀγαθὸν γέροντα, ταχύτερον δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀξιέραστον νεάνίδα· πεπεισμένος πρὸς

τούτοις ὅτι ἤθελεν ὑποστηρίχῃ διὰ συστάσεων σπουδαιοτάτων, ἡδύνατο ἐφεξῆς ν' ἀποβλέψῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας εἰς τὴν πλουσίαν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ.

Ὅπως ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τὸ ἔντιμον ὑποκείμενον, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ νεάνις, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦτο, οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του· ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ δὲν εἶχεν ἴδει, δὲν ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ τὴν πλουσίαν κληρονομίαν ἢ καλλονὴν τῆς τῷ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀδιάφορος.

Καίτοι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του ὁ μαρκήσιος, ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ τῷ Μαξίμῳ οὐδὲ τεμάχιον τῆς λείας, πρὶν ἢ ἐκσφαλίσῃ δι' ἐαυτὸν τὸ μεγαλύτερον αὐτῆς μέρος. Οὕτω εὗρισκε διαφόρους προφάσεις, ὅπως ἀναβάλλῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Μαξίμου εἰς τὰς ἐφεσπερίδας τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία τοῦ νέου ἠῤῥαζεν ὁσημέραι, καθισταμένη φορτωτικώτατη, καὶ ὁ κύριος δὲ Βοννείλ ἐπέισθη μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ φίλος του δὲν ἤθελε βραδύνει νὰ εὕρῃ ἄλλο μέσον εἰσαγωγῆς εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυὲν· κατὰ συνέπειαν ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἴδιος, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὸ κέρδος τῆς ἀπέναντι τοῦ φίλου του θέσεως αὐτοῦ καὶ τὴν κτηθεῖσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὸν καθοδηγῇ καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ.

Αἱ ἐφεσπερίδες τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ ἐπανελαμβάνοντο συχνότατα. Ὅθεν ἦτο εὐκολον νὰ εἰσαχθῇ τις εἰς αὐτὰς καὶ ἂν ὁ Μαξίμος εἶχε περισσοτέραν πείραν τοῦ χόρμου, ἀμέσως θὰ ἐνόει τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ἡδύνατο νὰ συνδέσῃ σχέσεις. Πάντῃ ὅμως ἄπειρος, ὡς ἦτο, ἐνόμιζε μέγα κατόρθωμα τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννείλ, ὅτε οὗτος πρῶτον τινὰ ἤλθε καὶ τῷ εἶπε μειδιῶν:

— Ἰδού, φίλε μου, ἐν προκλητήριον ἐπ' ὀνόματί σου.

Ὁ νεανίας τὸ ἤρπασεν ἀμέσως, τὸ ἐξήτασε, μὴ τολμῶν νὰ πιστεύσῃ εἰς τοσαύτην εὐτυχίαν.

Καὶ ὅμως ἡ πρόσκλησις ἦτο πραγματικὴ καὶ ἀπληθύνετο πρὸς τὸν κύριον Μαξίμον.

Ὁ Κάρολος παρετήρει τὸν φίλον του μειδιῶν· οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν του, ἐνηγκαλίσθη τὸν μαρκήσιον καὶ διὰ τῶν θερμότερων ἐνδείξεων ἀγάπης ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν ἄκραν εὐγνωμοσύνην του.

Ἡ συναναστροφὴ ἔμελλε νὰ γείνῃ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπομένης. Μέχρι δὲ τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ αὐτόθι ὁ Μαξίμος, κατείχετο ὑπὸ παραδόξῳ ταραχῇ καὶ ὅλος ἐπύρεσσε· πρῶτην ἡδὴ φοράν ἐπὶ ζωῆς του δὲν ἤκουσε τί τῷ ἔλεγεν ἡ μήτηρ του, ἥτις ἀνησυχούσα, διότι ἔβλεπεν αὐτὸν ἐν ἀσυνήθει καταστάσει, τῷ ἐπεδαψίλευε πᾶσαν περιποίησιν.

Ὁ νεανίας δὲν ἤκουε, καὶ μίαν μόνην εἶχε σπουδὴν, νὰ ἐξέλθῃ καὶ ν' ἀναπνεύ-

σῃ πλέον ἐλευθέρως τὸν ἀέρα· νὰ κινηθῇ ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ μακαρία στιγμή, καθ' ἣν θ' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τὸ πᾶν ἔρχεται ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ ἡ περιπόθητος εὐδαιμονία· ὥστε ἐπῆλθε καὶ ἡ ἀναμενομένη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μαξίμος ἡδυνήθη τέλος ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τοῦ ἀρχαίου μεγάρου καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰς αἰθούσας του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΤΩΝΗ

Διήγημα πρωτότυπον.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης ἦτο ἄνθρωπος ἀγαθός, ἡλικίας τεσσαράκοντα ἕως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν καὶ τὸ ἐπάγγελμα διδάσκαλος. Ἡ μεγάλη του ἀδυναμία ἦτο γεῦμα καλὸν καὶ ἀναπαυτικὴ κλίνη. Πᾶσα ὠραία γυνή, ἣν συνήντα εἰς τὸν τακτικὸν μέχρι Μουνοχίας περιπάτον του, διήγειρε τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ.

Ἡγάπα τὸ ὠραῖον φύλον, ἀλλ' οὐδέποτε ἤλθεν εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ, διότι κατείχετο ὑπὸ δειλίας τινὸς ἀνεξηγήτου.

— Ἡ ὠραία γυνή, ἔλεγεν, εἶνε ὡς τὸ ρόδον, τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ὀσφραίνεται καὶ μακρόθεν.

Ἐφοβεῖτο ἴσως τὰς ἀκάνθας του!

Εἰν' ἄληθές ὅτι τὸ ἐξωτερικόν του, μειδιάμα εἰρωνεῖας καὶ οἴκτου μάλλον ἢ συμπαθείας ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ. Ἡ περιβολὴ του πολὺ συνετέλει εἰς τοῦτο. Καὶ δὲν ἦτο μὲν ρυπαρός, ὡς πολλοὶ τῶν συναδέλφων του, ἀλλ' αἱ εὐρεῖαι περισκελίδες, τὸ μακρὸν ἐπανωφόριόν του, ἀμυροῦ χρώματος, καὶ ὁ γιγάντιος φαίχρους πῖλος του, μέχρι τῶν ὠτων κατερχόμενος, παρουσίαν εἰκόνα, ἥτις ἀδύνατον ἦτο νὰ προσελκύσῃ τὸ εὐμενὲς βλέμμα, οὐχὶ πλέον ὠραίας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀσχήμου γυναικός.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης, μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον οὐδέποτε ἐπέζητησε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, καίτοι συχνάκις προέτρεπεν εἰς τοῦτο τοὺς ἀγάμους ἐκ τῶν εὐκρίθμων φίλων του. Εἰς δὲ τοὺς προτρέποντας αὐτὸν ἀπεκρίνετο ἄείποτε μετὰ μειδιάματος:

— Θὰ ἔλθῃ καὶ 'μένα ἡ σειρά μου.

Ἐβαλλε βαθὺν ἀναστεναγμὸν καὶ διελογίζετο μετριοπαθῶς:

— Ποία εἶν' ἐκείνη ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἐμὲ τὸν ἀσχημάνθρωπον; Μήπως ἐγύρισε ποτὲ καμμιὰ νὰ με ἰδῇ;...

Ἦτο μὴν Ἀπρίλιος καὶ ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος ἐμέτρα διὰ τοῦ βραχυσκελοῦς διαβήτου τῶν κνημῶν του τὴν ἀπὸ Μουνοχίας εἰς Φάληρον ἀγούσαν. Ἐλαφρὰ ποντίας αὐρὰ ἀνερρίπιζε τοὺς κροσσούς τοῦ θερινοῦ σαλίου του, οἱ δὲ ῥῶθωνές του διεστέλλοντο εἰσπνέοντες τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδιδομένην ὁσμὴν τοῦ ἰωδίου.